

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21.

Den 1ste August 1892.

41de Aargang.

Tale af Eldste James E. Talmage,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Utah, Søndag den 23de Februar 1892.

Mine Brodre, Søstre og Venner! Paa Opfordring fremstiller jeg mig for Eder, sjældent det er aldeles uventet for mig at intage denne Plads; jeg blev kaldt til at tale fra min Plads i Forsamlingen, og denne Stik, som er raaende blandt os, bevirker, at Taleren, eftersom han ikke paa Forhaand er beredt til at fremstaa som saadan, føler sig nødsaget til i Oprigtighed at ty til Gud, som hans eneste Tilflugt, og stole paa hans Øste, at den, som fremstiller sig for at tale i Guds Navn, behøver ikke at bekymre sig over, hvad han skal sige, thi det skal gives ham i den samme Stund.

Jeg maa i Sandhed sige, at det er et storartet Skue at se disse mange Tusinde Mennesker, som ere forsamlede ved denne Lejlighed for at dyrke Gud. I alle kristne Lande er det en almindelig Stik, at Folk paa denne Dag — Sabbaten — forsamle sig i deres forskjellige Kirker og Forsamlingslokaler til Gudsdyrkelse. Det er gavnligt for

os, at vi fra Tid til anden undersøge, hvordan vi ere stillede, og om vi rettelig forstaa Meningen med disse Sammenkomster. Hvad er det at dyrke Gud? Hvorfor er det, at vor Fader, Gimme-lens og Jordens Skaber, Kongernes Konge og Herrernes Herre, har raadet os til ofte at forsamlies og deltagte i Herrens Madvere til Grindring om hans Sons Legeme og Blod, og for at udføre de forskjellige andre Ceremonier og Ordinanser henhørende til Gudsdyrkelse? Ved at forlange dette af sine Børn har Herren sikkert haft deres Velfaerd for øje. Han kendte godt deres aandelige Natur. Han, deres Livs Ophav, forstod det var nødvendigt, at hans Børn, for at de kunde vokse og udvikles, ikke alene skal legemlig, men ogsaa aandelig Føde, saa at deres Sind og Aand kunde trives og Hjertet aabne sig for Modtagelsen af det, som er Godt, at Mennesket derved kunde blive mindre verdslig og mere gudelig i dets Natur.

Som Belønning for os, sine Børn, dørste og ligegyldige, som mange af os ere, i at holde hans Bud og gjøre det, han besaler, har han lovet, at derom vi ville gjøre hans Vilje, skulle vi blive ham mere og mere lige, og til sidst, ved den Helligaands rensende Kraft, blive værdige til indgaa til Guds Herlighed og Nærhed. Jeg tror ikke, at Alle, som komme i Guds Nærhed, ville, ved denne Overgang, i et Nu, blive ham lig. Jeg kan ikke tro, at Barnet paa Djæblikket kunde modtage saa megen Bisdom og Magt, som Faderen har. Alligevel ved jeg, at om vi skulle bo i Guds Nærhed, maa vi til en Del i det Mindste lære at elses det, som han elser, og at have det, som han hader. Og jo mere vi blive ham lig, desmere ere vi beredte for at modtage den Frelse og den Op-højelse, som han har lovet sine trofaste Børn.

Det er os sagt, at Kundstab om Gud er evigt Liv. At forstaa hans Natur og hans Sind, at kende hans Navn, at satte, hvor rent og helligt et Væsen, han er, og at lære at føle os hjemme i hans Nærhed er i Sandhed at modtage den største Belsignelse, Gud har for sine Børn — nemlig evigt Liv. Men medens vi leve i denne dødelige Tilstand, i en falden Verden, som vi ofte udtrykke os, omringede af alle menneskelige Svagheder, og den hellige Natur, som Gud har givet os, tildels fængslet, formedelst Kjædets Tilbøjeligheder, ere vi modtagelige for Bildsfarelse. Vi forglemme ofte vore Pligter mod Herren, og vi ere meget tilbøjelige til at synde, hvorved vi paadrage os Guds Mishag, saare den Helligaand, som er ren og ikke kan bo i urene Templer, hvorfor den, naar vi synde, forlader os, og vi ere saaledes aldeles overladte til os selv og des-

mere udsatte for den Ondes Fri stelser.

Kun den, som er ren i Hjertet, kan se Gud. Kun de, som have sejret, kunne indgaa i hans Nærhed. Ingen uden den, som har lært at modstaa Fristelser i hvilken som helst Stikkelse, de maatte vase sig, kunne i Folge Retfærdighedens Lov, udøvet, som den er, i Maade og Kjærlighed, indgaa til vores himmelske Forældres Nærværelse. Men han, som kender sine Sonner og Østre, og deres hele Natur, ved, at de ere omringede af mangehaande Prøver og Fristelser, og han har derfor udset en Bej og beredt et Middel, hvorved de kunne saa Forladelse for deres Synder. Han har ikke sagt, at hans Brede er saa stor og uigjentadelig, at Ingen, som har fortørnet ham og ikke faaet Tilgivelse her, skulle kunne være ude af Stand til nogensinde at blive til givet.

Det er sandt, at der er Synder, som ere saa skæffelige, at de, som begaa dem, blive Fortabelsens Børn. Da de have tabt al Indflydelse af den gode Land, blive de første saa langt fra Lhs og Herlighed, at endog Jo hannes, Kjærlighedens Apostel, som holdt af at hvile sit Hoved paa Frelserens Bryst, har sagt, det er ikke rigtigt, at vi skulle bede for saadanne. Men disse ere kun Faa. Disse ere de, som, formedelst deres gjentagne skæffelige og ugudelige Gjerninger, have tabt al Del i Frelse og Forsoning. Men vi tro, som et Folk, at den aller største Del af Guds Børn vil finde en Bej aaben for dem, hvorved de kunne gjenvinde det, de have tabt, og opnaa en Frelse i Guds Rige, uden at Retfærdighedens Love overträdes, eller de retfærdige Straffedomme til sidesættes, som Herren har bestemt skulle ramme dem, der ere ulydige mod hans Love.

Det er passende og nødvendigt, at vi stiller os selv dette Spørgsmaal: Hvorledes kan det ske? Eftersom de Bedste blandt os stedje synde, eftersom alle Guds Sonner og Østre undertiden tabe deres himmelske Byrd af Sigte og forglemme deres guddommelige Herkomst og handle, som om de altid havde været og altid vilde forblive dodelige Bæjener, utsatte for alle de Prøvelser, som omgive os i dette Liv, og tilbøjelige til alle de Svagheder, som Mennesket er i Besiddelse af i denne Tilværelse, istedetfor, som den store Jehovah's Sonner og Østre, at lære at elske det, som er ædelt og stort, samt foragte Alt, som er nedværdigende i sin Natur, derfor har Herren i sin store Maade erklæret i Ord, som ikke kunne misforståes, at Syndere kunne erholde Tilgivelse for deres Synder ved at adlyde visse Bud og Love, men paa ingen anden Maade. Han har ikke sagt, at Enhver, som anraaber ham og med Læberne bekjender sine Synder og erklærer sin Omvendelse, skal modtage Syndforladelse, men kun de ville blive tilgivne for deres Synder, som ved deres Gjerninger bevise, at de have omvendt sig fra Synd. Disse ere de, som ville finde Maade for Herren og modtage hans Befatterser og Forjætteser.

Hvorledes skulle vi kunne vise Herren, at vi ere i mindste Maade værdige til at modtage denne hans Maadegave? Hvilke ere de Gjerninger, som Herren forlanger, at hans Børn skulle udføre som et Bevis paa deres Oprigtighed? De kunne nævnes paa forskellige Maader, men, uden at forsøge paa at summe dem op, finder jeg, ud af, hvad jeg har læst angaaende Herrens Abenbaringer, og ud af de Raad og Værdomme, han har givet, at det er nød-

vendigt at adlyde og efterleve visse Love for at erholde Syndforladelse.

Den, som søger at modtage Tilgivelse for sine Synder, maa først og fremmest være villig til at tilgive dem, som have syndet mod ham. Vi maa erindre, at dersom vi ikke tilgive vores Medmennesker deres Synder mod os, ville vi ikke i Følge Herrens egne Ord modtage Tilgivelse for vores Synder. Dersom Nogen tvivler angaaende denne Væresætning, undersøg Jesu egne Ord, som han udtalte, medens han var paa Jordens. Da hans Disciple ved en Lejlighed sad ved hans Fodder for at modtage Belsætning fra hans Læber angaaende den passende Fremgangsmaade under visse særegne Omstændigheder, rettede Peter ham det Spørgsmaal: „Herrel! Hvor ofte skal jeg forlade min Broder, som synder imod mig? Indtil syv Gange?“ Jesus svarede ham: „Jeg siger dig, ikke indtil syv Gange, men indtil halvfjerdsindsthyve Gange syv Gange.“ Og for at thædeliggøre sin Menig for sine Tilhørere, sagde han videre:

„Dersor er Himmeriges Rige lignet ved en Konge, som vilde holde Regnskab med sine Tjenere.

Men der han begyndte at holde Regnskab, blev En fort frem for ham, som var ti Tusinde Talenter skyldig.

Men der han Intet havde at betale med, bød hans Herre at sælge ham, hans Hustru, Børn og Alt, hvad dem tilhørte, for at Gjælden kunde blive betalt.

Da saldt Tjeneren ned for hans Fodder og sagde: „Herrel! Bør langmodig med mig, og jeg vil betale det Altsammen.“

Da hylledes samme Tjeners Herre inderliggen over ham, og gav ham los og forlod ham Gjælden.

Men den samme Tjener gif ud og

sandt en af sine Medtjenere, som var ham hundrede Penninge skyldig; han greb sat paa ham og vilde kvaele ham, og sagde: „Betal mig det, du er mig skyldig.“

Da faldt hans Medtjener ned for hans Fodder og bad ham og sagde: „Bær langmodig med mig, og jeg vil betale det Altsammen.“

Men han vilde ikke, men gik hen og kastede ham i Faengsel, indtil han betalte det, han var skyldig.

Men der hans Medtjenere saa det, som var slet, blev de saare bedrovede, og kom og aabenbaredes for deres Herre alt det, som var slet.

Da faldte hans Herre ham for sig og sagde til ham: du onde Tjener! al din Gjeld forlod jeg dig, fordi du havd mig.

Burde du ikke og at forbarme dig over din Medtjener, ligesom jeg og har forbarmet mig over dig?

Og hans Herre blev vred, og overantvordede ham til Bødlerne, indtil han betalte alt det, han var skyldig.

Saa skal og min himmelske Fader gjøre mod Eder, om I ikke forlade af Eders Hjarter, hver sin Broder hans Brost.“

Jeg tror, der er mange Lektier i disse Jesu Ord, saa vel som i alle hans lærerige Utringer. Overvej Omstændighederne, under hvilke disse Lærdomme vare givne. For Kristus var den saafalde Mozes Lov i det mindste tildels overholdt blandt Jøderne; denne Lov taltes ofte den kjødelige Lov; Herren saa, det var nødvendigt at give sit Folk særskilte Love og Forskrifter, angaaende, hvorledes de skulde opføre sig mod hverandre. Under den theokratiske Regjeringsform, som eksisterede i Mozes Dage, besalede han, at om En bestjal sin Broder, skulde han straffes paa en bestemt Maade; dersom

Nogen talte Uhandhed, skulde han straffes paa en ved Lov bestemt Maade; at, om en Mand ikke ombendte sig fra sine ugadelige Gjerninger, om han hengav sig til Drif, Fraadseri, eller var urenlig i sin Person, skulde visse Bøder og Straffe paalægges ham, for om muligt at bringe ham til at ombende sig fra sine Synder eller daarlige Gjerninger.

Da Kristus kom, efterlevede Jøderne endnu tildels denne Lov, og en af dens Fordringer, som endnu stod i Kraft, var denne: „Øje for Øje og Tand for Tand;“ dette var et Ordsprog blandt Jøderne. Dersom En stjal fra en Aanden, blev han tvungen til at betale mange Fold tilbage med samme Slags, som det, han havde stjalet, og den, som var bestjaalen, kunde endnu saa Tyven yderligere straffet. Dersom en Mand dræbte en anden, havde den Myrdedes nærmeste Slægtning Rettighed til at tage Morderens Liv, undtagen denne imidlertid kunde undslip til de Byer, der vare bestemte som Tilflugtssteder for Saadanne. Men Herren prøvede paa at indføre en fuldkommere Lov. Ved mange Lejligheder sagde han, at han kom for at indføre andre Fordringer i Stedet for mange af de, de havde; han lært dem at være barmhjertige mod hverandre, og han gav dem mange Lærdomme, som vare meget forskellige fra, hvad de vare vante til at høre fra deres Lærere og Prædikanter i deres Synagoger.

Under disse Omstændigheder var det ikke underligt, at Petrus forundrede sig over disse Lærdomme og vilde vide, om der var nogen bestemt Grænse med Hensyn til Tilgivelse for Fornærmede. Dersor sagde han til Jesus: „Hvor ofte skal jeg forlade min Broder, som synner imod mig? Indtil syv Gange?“ Jeg ved ikke, hvorfor han netop brugte

Tallet syv; maaſte han havde lært det af en eller anden farisæisk Forſkrift, eller maaſte han ſyntes, at syv Gange var en meget liberal Endrømmelſe. Herre, ſkal jeg tilgive min Broder, om han ſynder mod mig, syv Gange? Men den store Meſter ſvarede: „Seg ſiger dig, ikke indtil syv Gange, men indtil halvſjærdſindſtſyve Gange syv Gange, „et Antal ſtort nok til at viſe Petrus, at Tilgivelse maa ſſjænkes i det Uendelige, og at Mennesket ikke maa faſtſlaa noget viſt Antal Gange, det vil tilgive Næften.“

Men, kunde Nogle ſige: Alabner ikke dette Vejen for Syndere, og gives der ikke derved Anledning for dem til uſtraffet at ſynde, fordi det kræves af Menneſkene, at de ſkulle tilgive dem, ſom ſynde mod sig? Henhørende til, hvad Herren ſagde til Petrus, da han beſvarede hans Spørgſmaaſ, finde vi i den hellige Skrift en anden Værdom, ſom Jesuſ gav. Han ſagde til sine Disciple: „Men om din Broder ſynder imod dig, gak hen og ſtraf ham imellem dig og ham alene; hører han dig, da har du vundet din Broder.“

Hvad mente han dermed? Dersom Ens Hjerte er fyldt med Bitterhed og Had mod ſin Broder, og hans Broder kommer til ham og vil forlige ſig med ham ved at oprette, hvad han har forbrudt, og ſom ſøger at indplante i ſin Broders Hjerte venskabelige og broderlige Følelſer, og dersom En ſaaledes lærer at elſte ſin Næffe og tilgive ham hans Fejl og Forſeelfer, har ikke den, ſom er Aarsag til en jaadan Forandring hos ſin Næffe, til Dels Krav paa at faldes en Frelſer? Har han ikke freſt ſin Broder fra Bildfarelsen og faaet ham til at vandre paa den rette Sti? Har han ikke viſt ham Vejen, ſom leder tilbage til Kjærligheden og Broderforbundet? Dersor ſagde Frelſeren: „Gak hen og ſtraf ham imellem dig og ham

alene; hører han dig, da har du vundet din Broder.“ Derned, tror jeg, det menes, at „du vil faa Belønning for den Omvendelſe og Forbedring, og for den Venſkab og Kjærlighed, ſom du indplanter i din Broders Hjerte.“

Men Kriſtus vidste meget vel, at nogle Mennesker vilde ikke adlyde de Love, efter hvilke de vilde modtagte Tilgivelse. Dersor ſiger han: „Men hører han dig ikke, da tag endnu En eller To med dig, paa det at Sagen maa blive fast efter to eller tre Vidners Mund.“ Dersom han ikke vil høre, hvad du ſiger til ham i Enrum, vil han efter al Sandſynlighed ſiden forvende, hvad du haver ſagt ham. Dersom han er fuld af Had og Ondskabens Land, hvilken er Djævelens Land, vil han ikke omtale dig i Kjærlighed; dersor tag Vidner med dig, og prob Alle paa at vinde ham. „Men hører han dem ikke, da ſig Menigheden det; men hører han ikke Menigheden, da ſkal han være for dig ſom en Hedning og Tolder.“ Her finde vi en ligefrem og bestemt Fremgangsmaade ſom ſkulde eftersøges; denne Fremgangsmaade er trinvis afmaalt i Grader efter hinanden lig den Fremgangsmaade, ſom overholdes ved Appellations-Retter. Dersom Forbryderen ikke vil lytte til dig, naar du kommer alene, ſaa tag Andre med dig; og dersom han ikke vil høre dem, da drag ham til Ansvar for Raadet, og dersom han ikke vil rette ſig efter de Raad, ſom Autoriteterne i min Kirke give ham, og han ikke vil omvende ſig og gjøre Bedring, da, ſaa vidt ſom hans Stilling i Broders forbundet angaa, ſkal du anſe ham ſom en Hedning og en Tolder.

Petrus havde ſiddet og lyttet til diſſe Raad og Værdomme og til nogle Bemærkninger, Frelſeren gav om et andet Emne. Seg ſyntes i mine Tanker

at se. Frelseren som Apostel, idet han i sit Sind overvejede, hvad Frelseren havde sagt, og derpaa rejse sig for at spørge Mesteren ud angaaende det Emne, som en kort Tid i Forvejen havde været under Diskussion. „Men, Herre, hvor ofte skal jeg tilgive min Broder?“ Maaske Petrus tænkte paa Nogen, som havde fornærmet ham, og følte sig forvisset om, at saa ofte, som han tilgav sin Broder, vilde denne lige saa ofte fornærme ham. Da kom Svaret: „Lad ikke din Tilgivelse have nogen Grænse, ejheller brug den sparsommelig; lad den være uindskrænket; udræk Tilgivelsens Haand mod din Broder, naar som helst han er værdig til at modtage den; thi, ligesom du tilgiver din Broder, saa vil ogsaa din himmelske Fader tilgive dig.“

Vi kunde gaa videre og citere andre Ord, som Frelseren hørede. Maar han lærte Folket, hvorledes de skulde bede, sagde han blandt Andet, at de skulde sige: „Forlad os vor Skyld.“ Men Bonnen endte ikke dermed; tænk paa det Udtryk, som følger: „Som vi og forlade vore Skyldnere.“ Han lærte dem ikke, at de skulde bede om Tilgivelse paa noget andet Vilkaar. Bed ikke til vor himmelske Fader om at tilgive Eder for Eders Synder, dersom I ikke ere villige til at tilgive dem, som have syndet mod Eder. Dette Princip prøvede Jesus paa at thodeliggøre for Folket i en Parabel — en jødisk Fortælling, som var tilføjet en himmelsk Bethydning. Han lærte dem ofte ved at tale i Parabler eller Vignelser. Der var en Gang en Konge, sagde han, som vilde holde Regnskab med sine Ejendomme, og han kaldte En til sig, som skyldte ham ti Tusind Talenter. Dette var en betydelig Sum Penge. Det er os sagt, at en Talent — endskjont der er delte Meninger med Hensyn til

dens Værdi — er omtrent lig 750 Unser Solv. Denne Sum, ti Tusind Talenter, vilde altsaa udgjøre mange Millioner Kroner. Men jeg tror, at Frelseren dermed kun mente at fremstille en uhøre stor Sum. „Hvad,“ kunde En sige, var det muligt for noget Menneske i de Dage at være sin Konge en saa stor Sum Penge skyldig?“ Frelseren fremsatte aldrig en Lignelse, som ikke var aldeles passende. I hine Dage var det almindeligt, at Kongerne gav visse Mænd, som de havde beskiflet dertil, Rettighed til at disponere over Skatterne i de særskilte Landstrækninger paa de Vilkaar, at de skulde betale en vis Sum til Kongen eller Statskassen; og efter at en Mand havde modtaget en saadan Berettigelse fra Kongen, paalagde han Indbryggerne i sit Distrikt Skatter, som han indkrævede, og efter at have betalt Kongen det aftalte Beløb, beholdt han Resten af Skatterne. Her var nu En, som paa sit Regnskab var sin Mester ti Tusind Talenter skyldig. Da Kongen hørte dette, blev han vred, og da han fandt, at Manden ikke havde Penge, saa han kunde betale sin Gjæld, bestemte han, i Følge den Tids Lov, at Skyldneren skulde sælges. Vi lære af Historien, at det var en almindelig Skit i de Dage, at dersom en Mand blev noget skyldig, og han ikke havde Midler, dersom han ikke havde Huse, Kreaturer, Landejendomme, Silke, Smykker eller Edelstene, som han kunde sælge, hvorved Gjælden kunde betales, kunde den, som han var skyldig, gaa ham nærmere og gjøre Beslag paa Manden selv. Dersom han ikke ejede Noget i denne Verden uden sit eget Legeme, blev han taget og solgt som Slave, og de Penge, han solgtes for, blev anvendte til at betale Gjælden med; og dersom den Sum, han blev

folgt for, ikke var tilstrækkelig, maatte hans Hustru og Børn ligeledes sælges i Slaveri, for at Gjælden kunde blive betalt. Kongen gjorde Intet ulovligt eller upassende heri efter de Tiders Love, nej, og vi finde ikke den mindste Hentydning til, at Skyldneren i Jesu Lignelse syntes, at Dommen var for stræng. Han prøvede ikke paa at overbevise Kongen om, at det var en haard og uretfærdig Dom. Han kendte Loven; han havde selv stiftet Gjælden og kunde ikke betale den; derfor maatte han underlaeste sig Loven og blive folgt som en Slave, for at Gjælden kunde blive betalt, og Retsfærdighedens Krav tilfredsstillet. Men han vilde prøve paa at ansøge Kongen om Maade. Han var ydmig og sagde: „Vær langmodig med mig, og jeg vil betale det Altsammen.“ Kongen blev rørt derved, og hans Hjerte blev fyldt med Kjærlighed overfor denne Mand, idet han forstod, at han var villig til at betale sin Gjæld, og derfor tilgav Kongen ham det, han var skyldig.

Men denne Mand havde Andre, som skyldte ham Penge, og, som han kom ud fra Kongen, mødte han En, som var ham et Hundrede Penninge skyldig. Hvor meget i Værdi er denne Sum Penge? I Følge den allerhøjeste Værdi af gamle Monter, vilde det blive omtrent 55 Kroner. Her modte denne Mand, der fort i Forvejen var blevsen tilgiven en Gjæld paa Millioner

af Kroner, sin Broder, som var ham dette forholdsvis ubethadelige Beløb skyldig, og forlangte af ham, at han skulde betale, hvad han var ham skyldig. Skyldneren erklarede, at det var ham umuligt at betale sin Gjæld; men Manden anholdt ham og fastede ham i Fængsel, da Loven hjemlede Kreditoren Rettighed til at behandle en Debitor, som ikke kunde betale sin Gjæld, paa denne Maade. Men Skyldneren sagde til sin Medtjener: „Vær langmodig med mig, og jeg vil betale det Altsammen.“ Disse Ord, saa meget lig de, som han selv havde høret til Kongen, blot en lidt Stund i Forvejen, skulde man tro vilde have opvakt i hans Sind Hukommelsen om den Barmhjertighed, som han selv ved Hjælp af dem havde modtaget. Men disse Ord havde nu ikke mere nogen Bethydning for ham. Han fastede sin Skyldner i Fængsel, indtil denne kunde betale sin Gjæld. Men Kongen hørte desangaaende, og han forstod deraf, at den Mand, han havde tilgivet sin Gjæld, ikke var Omvendelsens værdige Frugter, og han kunde derfor ikke skænke ham Maade uden derved at krenke Retsfærdighedens Fordringer. Nej, Maade og Barmhjertighed skulde kun vederfares den, der sætter Bris paa samme, og som selv er naadig og barmhjertig mod sine Medmennesker.

(Fortsættes.)

— Det er meget lettere at sige en sin Urtighed end at bevare den.

— Menneskene komme ikke ved Noget Gud nærmere, end naar de gjøre Mennesker lykkelige.

— Uskyldighed kan fængsles men ikke straffes.

Den 1ste August 1892.

Kirkens Missionærer.

En af de mange Mærkværdigheder med Hensyn til Guds Rige i de sidste Dage har været, at ulærde og undertiden uhyndige Mænd have gaaet ud i Verden som Kristi Tjenere for at prædike hans Ord. De have været nødsagede til at fremstaa og diskutere med Verdens lærde Mænd, som have hengivet hele deres Liv til at studere og grandse religiose Spørgsmål, og som have været antagne for at være fuldstændig fortrolig med Theologien. Ved at betragte vores Eldster fra et verdsligt Standpunkt vilde det se ud som en Umulighed for dem at opnaa noget som helst heldigt Resultat ved at fremstille sig mod Mænd, som ere i Besiddelse af saadan Overlegenhed i Evner og som desforuden altid have den populære Sympati paa deres Side. Den eneste Fordel — men i Sandhed en overvættet stor Fordel — Eldsterne have haft ved saadanne Lejligheder, har været, at de ere blevne kaldte af Gud og ordinerede til at være hans Tjenere. Lig de ringe Fiskere i Galilea have de stoet paa dette Faktum, som deres eneste Styrke. Men hvilke mærkværdige Resultater have de ikke opnaaet ved deres Arbejder! Sandheden, som Eldsterne lære, har gjennemtrængt de Oprigtiges Hjerter, som have lyttet til Herrens Tjeneres Bidnesbyrd, hvor som helst de have haft Anledning til at opløste deres Røst for at raabe Omvendelse til deres Medmennesker.

I simpelt og ukunstlet Sprog have de fremsat det Budskab, de vare udsendte for at forkynde; og ingen jordisk Musik har nogensinde funnet finde saadan Samflang i de Oprigtiges Øren, som der er kommen ved at lytte til disse ensfoldige Herrens Tjenere, idet de have fremsat Evangeliets evige Sandheder. Med Glæde og Fryd i deres Hjerter over at have været agtet værdige til at være Sandhedens Budbærere, have de gaaet til hvilken som helst Del af Verden, hvor de ere blevne sendte; de have bragt Fred, Lys og Kundskab til Jordens Indbyggere, der, hvor Mørke, Vanvintighed og Twivlraadighed før herfedede; deres Budskab har i Sandhed været Frejsens glædelige Tidender til dem, som have annammet det. Tusinder paa Tusinder, som før sad i Haablosshed og Fortvivlelse, ere formedelst Evangeliets Lys blevne i Stand til at se Guds Godhed og med fornyet Haab at gaa Fremtiden imøde.

Eldsterne have udpeget for Menneskene den Sti, som saa Mange sorgjæves have søgt at finde, den Sti, hvorpaa de skulle vandre, og som leder til celestial Herlighed og Ophøjelse. De have bevidnet, at Gud lever, og at han har talet fra Himmelten; de have vist de ydmige Sandhedssøgende, hvorledes de kunne finde Gud, hvorledes de skulle tilbede ham, og hvad de skulle gjøre for at modtage fra ham saadanne Bidnesbyrd angaaende Sandheden, som de stod i Behov af. Hvilk en underlig Revolution er forårsaget ved disse ringe og ydmige Mænds Arbejder! Og hvor stor er ikke Kontrasten i dens herlige Resultater modsat

deres Arbejder, som ere blevne sendte af Mennesker, og som have forsøgt ved deres menneskelige Klogt og Visdom at frelse Menneskeslægten.

Disse herlige Betragtninger burde tjene som en stor Opmuntring for Missionærerne, og vi haabe, at de maa inbse, at de bedste Egenstæber, en Mand kan være i Besiddelse af, for at være en Herrens Tjener, ere ubetinget Tro paa Gud og Tillid til hans store og herlige Lovter, der ere lovede Alle og Enhver, som adlyde hans Love, uanseet deres verdslige eller skolastiske Uddannelse.

Addrag af Korrespondance.

Eldste Peter S. Krogh skriver fra Salt Lake City, Utah, den 26de Juni: „Jeg føler Glæde ved Lejligheden, jeg havde, at komme hid til disse Dale, og jeg maa sige, at jeg har fundet, hvad jeg rejste hid for at søge, nemlig Zion; jeg har aldrig forventet at finde Zion anderledes, end den er; jeg ved, at denne Plads er af Herren bestemt til et Sted, hvor hans Born kunde forsamle sig i de sidste Dage; og jeg ved, at Herren er med sit Folk i disse Bjergenes Dale, og at hans almægtige Arm er udstrakt over dem for deres Beskyttelse. Jeg føler mig glad og tilfreds i Evangeliet og over at være samlet med Guds Born, hvor han har sine Tjenere, Apostle og Profeter, befuldmægtiget til at handle i hans Navn. Jeg er villig til, hvor og naar det skal være, at vidne om Evangeliets Sandhed, og jeg vil tjene Herren; lad der komme, hvad der vil.“

Eldste Ole Sorensen jun. skriver fra Bredebjgden, Guldbbrandsdalen, Norge, den 7de Juli: „Broder A. E. Christensen og jeg virke blandt Folket i denne Egn, og Udsigterne for Evangeliet her i Fremtiden ere ganske gode, skjønt megen Fordom eksisterer blandt Folket, og megen Lunkenhed hersker med Hensyn til Religion. Den første Søndag vi vare her, kunde vi ikke faa nogen Plads, hvor vi kunde afholde Forsamling, hvorfor vi prædikede i det Fri til omtrent 300 Tilhørere. Efter Forsamlingen kom en Mand og tilbød os Logi, for hvilket vi takkede saa vel Manden som Herren. Mange synes at være bange for os, dog hvorfor, kunne vi ikke begribe; men der er uden Tvivl nogle oprigtige Sjæle her endnu, og vidende dette, frugter den Onde for at give Afskald paa dem, som maatte faa deres Øyne opladte for Sandheden.“

Eldste Olof Monson meddeler fra Christiansstad den 9de Juli: „Det glæder mig at kunne sige, at Herren er med os i vort Arbejde her i denne Gren. Guds Værk har haft god Fremgang her. Siden Broder Swenson og jeg sidst skrev, have Flere annammet Evangeliet i Dusby, saa at 21 nu have forenet sig med Kirken i denne Gren siden Nytaar, og de ere alle gode og trofaste Sidste-Dages Hellige. Broder Bjørklund og jeg have fundet mange gode Venner, og vi modtage flere Tilbud fra dem til at komme og afholde Forsamlinger, end vi ere i Stand til at imødekomme. Flere have udtaalt Ønsket om i den nære Fremtid at slutte Pagt med Herren. Jeg er glad ved at være værdig til at prædike Evangeliet for mine Medmennesker i mit Fødeland, og ønsker, at Herren maatte velsigne mig og alle Missionærerne i deres Bestræbelser som Sandhedens Budbærere.“

Fra Aarhus skriver Præsident Joseph Christansen den 11te Juli: „Guds

Værk trives og nyder god Fremgang i denne Konference. Eldsterne virke med Flid og Ridkærhed for at sprede Sandheden, og mange have forenet sig med Kirken i den senere Tid. I Dag modtog jeg Brev fra Broder C. Meyer, og han meddeler, at Tilstanden i Fredericia Gren er god."

Eldste Michael D. Nash skriver i et Brev, dateret Hjørring, Aalborg, den 4de Juli: „Siden min Ankomst hertil har jeg i Forening med Eldste Anthony Christensen besøgt flere Steder og afholdt mange gode Församlinger; og vi have følt, at den Helligaand har været rigelig udgydt over os og de Hellige ved mange Lejligheder. De Hellige her omkring ere meget gode Mennesker; dog ere mange undertrykte af Fattigdom, hvilket forårsager, at de ikke ere i Stand til at gjøre saa meget i timeligt Henseende for Guds Værk, som de ellers vilde. Men det Bedste af Alt er, at Herren virker med sin Aand blandt Folket — og der findes mange gode og oprigtige Mennesker i disse Egne endnu. Siden jeg kom hid, ere 8 blevne indlemmede i Kirken ved Daab, og det er mig en sand Glæde at virke for Sandheden Sag, og jeg haaber ved Guds Bistand at være i Stand til at udføre mine Pligter og gjøre meget godt for Evangeliets Fremme.“

Luftens Sammensætning.

Det er ikke længe siden, man troede, at Luft var Luft og slet ikke andet, et enkelt, usammensat Legeme, et af de 4 Elementer, hvoraf „Verden“ skulde være dannet. Nu er man blevet klugere. I Stedet for 4 Elementer fjender man henved 70, og man ved, at Luften ingenlunde er et enkelt, men et af yderst forskellige Stoffer sammen-sat Legeme. Forinden vi gaa ind paa denne Sammensætning, bliver det nødvendigt at omtale de saakaldte kemiske Omdannelser, Forbindelser og Slægt-staber.

A. Kemiske Omdannelser. Enhver ved, at der kan foregaa saa betydelige Forandringer med en Gjenstand, og at den baade med Hensyn til Udseende, Farve, Smag, Fasthed og Vægt bliver saa forskellig fra før, at den ikke er til at gjenkjende. Det blanke, haarde Jern bliver til rød, stjor Rust, den milde Druesaft til sød,

stærk Vin, denne igjen til sur Edike, Malten til Sprit, den haarde Sten, det visnende Træ og det døde Dyr til sort Mulbjord.

Alle saadanne Forandringer, hvor- igjennem der fremkommer Gjenstande med helt nye Egenskaber, kaldes kemiske Omdannelser.

B. Kemiske Forbindelser. Blande vi Kvikkjølv og pulveriseret Svovl sammen, da er enhver lille Del i denne Blanding enten Kvikkjølv eller Svovl. Men komme vi Blandingen i et lukket Kær af Jern eller Ler og opvarme den godt, forsvinder baade Kvikkjølvet og Svovlet, og i deres Sted afsætte sig i Kærrets Baag smukke, mørke, røde Krystaller. Det er det bekjendte Farvestof Zinnober.

Og denne Zinnober kan vi undersøge saa omhyggelig, vi vil, selv under det sterkeste Mikroskop, det vil dog ikke lykkes at finde det mindste Gran af

Svovl eller Kvicksolv. Det er, som om begge Dele havde ophört at eksistere.

Men dette er ingenlunde Tilfældet. Baade Kvicksolv og Svovl kan støffes tilbage igjen. Vi behøve kun at blande lidt stødt Zinnober med lige saa meget Jernfilspaan og opvarme Blandingen f. Eks. i et lukket Glasrør. Da vil Kvicksolvet gaa ud af Forbindelsen og afsætte sig i klare Perler i den øverste Del af Noret; paa dettes Bund danner sig en sort jernagtig Masse. Det er Svovlet, der nu har forenet sig med Jernet.

Kvicksolvet har altsaa ikke ophört at eksistere i Zinnoberen. Det har kun forbigaende opgivet sin Selvstændighed og, i det det forenede sig med Svovlet, antaget en ny Stoffelse med nye Egenskaber. Ej heller Svovlet har sat Livet til. Gjennem fortsatte Forsøg kan man udstille det, gult og smukt, af hin sorte Blanding paa Norets Bund.

Hvor der saaledes ved to Stoffers gjensidige Berøring og Indvirkning paa hinanden fremkommer et nyt Legeme med nye Egenskaber, figer man, at disse Stoffer have forbundet sig kemisk, have indgaaet en kemisk Forbindelse. Vi saa ogsaa, at Stofferne ikke ophørte at være i Forbindelsen. De kaldes derfor dens kemiske Bestanddele. Zinnober er altsaa en kemisk Forbindelse hvis Bestanddele ere Kvicksolv og Svovl.

Kemiske Forbindelser maa ikke forveksles med almindelige Blandinger. Hvis vi pulverisere Kridt og Kul saa fint, vi kunne, og derefter blande dem omhyggelig sammen, kunne vi gjennem et Mikroskop med største Lethed sondre Kridtdelene fra Kuldelene, og kaste vi Blandingen i Vand, svømmer det lette Kul ovenpaa, medens Kridtdelene synke til Bunds. Her er ikke foregaat nogen kemisk Forbindelse eller fremkommet

nogen ny Gjenstand, men begge Stoffer bevare deres særlige Præg og Gjendommeligheder i Blandingens.

Størstedelen af de Gjenstande, vi støde paa i Naturen, ere kemiske Forbindelser. Men i Modsatning hertil ere der nogle, hvormed dette ikke er Tilfældet, og som ikke ere blevne til ved en kemisk Forbindelse. Et saadant Stof er f. Eks. Svovl. Det er blevet undersøgt atter og atter, men det er aldrig lykkedes at udstille det i forskellige Bestanddele, det er kun sig selv og ikke andet. Disse usammensatte Stoffer kaller man for enkelte Stoffer, Grundstoffer, Urstoffer eller kemiske Elementer.

Et Grundstof eller et kemisk Element er altsaa et Stof, som hverken kan udsondres i forskellige Bestanddele eller dannes ved kemisk Forbindelse mellem to eller flere andre Stoffer.

C. Kemisk Slægtstab. Den Kraft eller Evne, visse Stoffer have til at forbinde sig kemisk med hverandre, kaldes deres kemiske Slægtstab; ethvert Grundstof ejer et større eller mindre Forraad af en saadan Kraft.

Men de kemiske Slægtstab-forbindelser ere ikke alle lige intime; de kunne være varme, og de kunne være kjølige, de kunne være knyttede for Livet, og de kunne gaa i Stykker, saa snart en Fristær nærmer sig. Vi saa Svovl og Kvicksolv leve fredelig og godt sammen som Zinnober. Men saa snart Jernet nærmede sig og bragte lidt Varme med, betænkte Svovlet sig ikke et Øjeblik paa at give Kvicksolvet Lovbepas og forbinde sig med Jernet. Det er ligesom Svovlet fortrak dette for Kvicksolvet og straks gav efter for denne stærkere Følelse.

Der kan nævnes Eksempler nok paa dette forunderlige Forhold.

Det er saaledes bekjendt, at Vand-

manden prøver, om Verjord er kalkholdig (Mergel), ved at hælde en Shre, f. Eks. Eddike eller Skedevand paa den. Bruser den, ved han, det er Mergel.

Der er her foregaaet Følgende: Kalken i Mergelen lever i Fred og god kemisk Forstaelse med en Lustart, som hedder Kulshre. Men saa snart den fremmede Shre Eddiken eller Skedevandet, melder sig, modtages den med aabne Arme af Kalken, der straks knytter den intimeste Forbindelse med den og samtidig hører sit Forhold til Kulshren. Dette forsmaaede Familjemedlem lader en vredagtig Brusen høre, i det den forlader den troloze Kalk.

Det Forhold, at et Legeme saaledes foretrækker Forbindelsen med et andet, falder man Valgslægtskab.

Det kemiske Slægtskab fordrer umiddelbar Berøring mellem Stofferne for at kunne gjøre sig gjældende. Det mindste, der skiller dem ad, hindrer Forbindelsen. Jern ruster i Lusten, fordi det forbinder sig kemisk med den Lustart, som kaldes Zlt. Men Rustdannelsen forhindres, naar Jernet overtræffes med selv den thindeste Fedt-

hinde; den er nof til at stille sig som en Skillevæg mellem Slægtingene og umuliggjøre deres Forening.

Naar to Stoffer en Gang have forbundet sig kemisk med hinanden, vedvarer denne Forbindelse, indtil nye Forhold eller andre Stoffer blande sig forstyrrende ind i Samlivet. Saa høves dette, men herved er Muligheden for en anden Gjensforening ingenlunde hævet.

Vi gaa nu over til at betragte Lustens Sammensætning.

Lusten, vi indaande, er en Blanding, hvis to Hovedbestanddele ere Zlt og Kævelstof. Hvor vi end underøsge Atmosfæren: paa Toppen af det højeste Bjerg eller i den dybste Afgrund, paa det aabne Hav eller midt i en Ørken, overalt forefinde vi $\frac{1}{5}$ Zlt- og ca. $\frac{4}{5}$ Kævelstof. Dette Forhold er altid ens.

Føruden disse to Hovedbestanddele findes i Lusten nogen Kulshre, en Del faste, stovagtige Legemer, blandede med smaa Planter, der ere usynlige for det blotte Øje, samt endelig Vanddamp. — Af Studentersamfundets Smaastrifter.

Jordens Akses forandrende Stilling.

Bidenstabsmænd soge stedje efter nye Fakta angaaende Jordens og andre Planeters Bevægelser, deres Natur og deres jæregne Fænomener. Ved forskellige astronomiske Observatorier iagttages og nedskrives nojagtig, hvad som foregaar i Universet. Paa denne Maade opdagtes Meget, som hidindtil har været ukjendt for Menneskelægten. Indenfor Polarkredsen, i Nordens

frosne Egne, findes Beviser for, at der langt tilbage i Tiden voksende Planter, som kun trives i varme Lande. Hvorledes det kunde være, at saadanne Plantevækster kunde leve i et Klima saa koldt, som det er længst mod Norden, har i Narevis været en meget vanskelig Opgave at bevare. At Klimaet her har gjennemgaaet en Forandrings, er meget indlysende, men

hvorledes denne Forandringer har fundet Sted, har man ikke funnet forflare paa nogen tilsredsstillende Maade.

Bed nojagtige Beregninger, som ere foretagne i Narræffer, er det opdaget, at Jordens nordlige og sydlige Endepunkter, kaldet Nordpolen og Sydpolen, gradvis forandres — at Jordens Aksel ikke er stillestaende. Eftersom dette er Tilsældet, var Jordens nuværende Endepunkter en Gang i Tiden mere direkte under Solens Straaler, og var følgeligvis i Stand til at frembringe saadanne Plantevækster, som findes i varme Lande. Da disse Punkter saaledes have naaet de længst bortliggende Afstande fra Lys og Varme, nærmest de lidt efter lidt en varmere Stilling, medens andre Punkter efterhaanden indtage deres Plads ved Jordens Aksel.

Dette er ingenlunde en ny Theori, hvorved de forskellige klimatiske Forandringer, som have fundet Sted paa

Jorden, forklares. I mange Aar har man formodet, at Jordens Aksel gradvis skiftede Stilling, og mange Aars Jagttagesser har tjent til at styrke Menneskene i den Tro, at dette er Tilsældet.

Som Sidste-Dages Hellige ere vi blevne lærte at tro, at de tabte ti Israels Stammer, som Historien ikke giver os nogen Oplysning om, findes et eller andet Sted yderst mod Nord, og at de i Herrens egen belejlige Tid ville komme frem, og at Bjergene ville smelte for dem, naar de vende tilbage, som Profeterne have forudsagt. Det er blevet os sagt, at Herren virker paa naturlige Principer. Hvad kunde vel være mere naturligt, end at Isbjergene, som for Nærværende udgjøre en uijgen-nemtrængelig Skranke for dem, som forsøgte i de nordlige Polaregne, skulle smelte og rinde bort, naar de, ved Jordens Bevegelser, føres til en varmere Bredegrad? — Juv. Inst.

Blanding.

Observatorium paa Mont Blanc. Der vil nu atter blive gjort Forsøg paa at oprette et Observatorium paa Toppen af Mont Blanc. Denne Gang er det en Kreds af franske Videnskabsmænd, der sammen med Prins Roland Bonaparte har sat sig i Spidsen for Foretagendet. Ved omhyggelige Undersøgelser er det blevet godt gjort, at der kun er den frosne Sne at bygge paa, men at denne ligger saa fast, at man uden synderlig Risiko kan benytte den som Byggegrund. Observatoriet, der bygges i Paris, bliver kun otte Meter langt og fire Meter bredt; det er paa to Etager, hver Etage med to Værelser; paa det flade Tag anbringes en Kuppel og en mandshøj Ballustrade. Hele Observatoriet laves af Træ, og det skal hvile paa seks solide Træpiller, der er forsynet med Skruengænger, saaledes at man stadig kan holde Balance i Bygningen, hvis Sneunderlaget et eller andet Sted skulle synke.

Hvad en Son tænker om sin Fader. 10 Aar gammel synes Drengen, at hans Fader er saare vis; 15 Aar, at han selv ved omtrent lige saa meget; 20 Aar, at han ved dobbelt saa meget; 30 Aar gammel falder det ham ind, at han dog for en Gangs Skyld vil spørge sin Fader om Raad; 40 Aar, at hans

Fader dog muligvis ved noget mere; med 50 Aars Alderen raadsører han sig jævnlig med ham, og naar Sonnen er bleven 60 Aar gammel, og Faderen er død, mener han, at den Afdøde var en af de Klogeste Mænd, som nogensinde har levet.

Det engelske Sprog tæller i Øjeblikket 250,000 Ord eller omtrent 70,000 Ord mere end Tysk, Fransk, Spansk og Italiensk tilsammen.

Den engelske Profet Baxter, der har spaaet, at Verden vil gaa under den 11te April 1901, holdt for en Tid siden i London et Foredrag om denne store Begivenhed. Da satte en af Tilhørerne det gode Indsald at spørge Profeten, om han var villig til at testamente hele sin Formue til en velgjorende Stiftelse, der skulde nyde Kapitalen fra den nævnte Dag at regne. Hr. Baxter turde ikke løbe Risikoen og fandt Anledning til hurtigt at forsvinde.

Kristi Legemsfest. I de fleste Byer i Spanien blev „Kristi Legemsfest“ den 16de Juni fejret med store Thresægtninger. Sevilla og Linares udmærkede sig ved særlig spændende Optirin. I forstnævnte By blev den bekjente Banderrillero Regaterillo spiddet paa en Thrs Horn og sat Underlivet slemt beskadiget. En anden Thyr fastede sig ind paa Picador'en Tripo, som styrtede med sin Hest og brækkede et Ben, hvorfor han tilligemed en Kammerat, der ogsaa var kommen tilskade, maatte børes bort fra Kamppladsen. Den berømte Mazzatini blev ogsaa stanget af en Thyr og var nær blevet et Offer for sin Dumdriftighed. En Thyr sprang, efteraf den havde faaet et Kærdestød, over Stranken ind i Menneskmængden og foraarsagede en ubeskrivelig Rædsel blandt Tilskuerne. Det lykkedes til sidst ved hjælp af en lang Garrocha at dræbe det rasende Dyr. I Linares endte Forestillingen med et almindeligt Oprør. Ved den sjette Thyr havde Entreprenøren ikke flere Heste, og Præsidenten — i dette Tilfælde Alcalden — vilde derfor give Tegn til, at anden Afdeling skulde begynde. I dette Punkt ere Spanierne imidlertid meget kildne, og Publikum modsatte sig da ogsaa Forehavendet paa det Kraftigste; det varede ikke længe, førend Arenaen var helt befolket med Stokke og Flakkeskaar, hvad der umuliggjorde Banderrillero'ernes Optreden, medens rasende og fornærmede Udraab slængedes op mod Præsidentens Løge. Samtidig lød der en øredøvende Pipe- og Skrigekoncert. Alcalden befalede nu Gendarmeriet med fældet Bajonet at rydde Tilskuerpladsen. Imidlertid vare flere Tilskuere trængte ned paa Arenaen, og en af dem blev stanget af en Thyr, der tre Gange fastede ham op i Luftten. Denne uhhyggelige Scene forøgede Forbitrelsen; man begyndte at bombardere Alcalden med Sten, og kun ved Skudhårdhedsomst at slægte slap han derfra med Livet. Thren blev skudt af Gendarmerne. Den næste Morgen indtraf den pr. Telegraf hidkaldte Guvernør og sat Koligheden gjenoprettet.

De foreløbige Arbejder ved Anlæggelsen af en Jernbanebro mellem England og Frankrig ere nu afsluttede af »Channel Bridge and Railway Company«, der blev grundet for otte Aar siden. Ved de gjentagne Gange foretagne Opmaalinger har det vist sig, at Broen kan lægges i en kortere Linje end oprindelig beregnet, saa at der i Stedet for de projekterede 121 Bropiller kun behøves 72.

Syv Åar vil efter Planen medgaa til Broens Opførelse og Omkostningerne anslaaas til 576 Mill. Kroner.

Om den vulkanske Ødelæggelse af Den Sangir har Kaptejnen paa Damperen „Hecuba“ aflagt følgende udforslige Beretning: Det vulkanske Uddbrud fandt Sted aldeles uventet. Bludselig hævede en kjæmpemæssig Røgsøjle sig fra Krateret under en Larm som en voldsom Torden. Snart efter forvandlede en Afskeregn Dagen til Nat, og en glødende Strøm udgød sig over Den. Alt blev ødelagt og, medens Indbyggerne flygtede i vild Panik, blev de frugtbare Landskaber Skuepladsen for den største Elendighed. Mange Mennesker omkom i Ildhavet eller styrtede sig i Vandet, da Vaadene vare brændte op. Næste Dag var Afsken bedækket med Lig. Uddbrudet varede ved til Midnat. Over Den ligger et højt Lag Afske og endnu beständig finder man nye Lig. Nøden er ubeskrivelig; der hersker den største Mangel paa de nødvendige Levnedsmidler og paa Drifkevand.

En pen Rover. En Roveransører, som fangede Italieneren Sollini i Nærheden af Salonichi i Tyrkiet, har af 2000 tyrkiske Pond, han modtog som Løsepenge, givet 170 Pond til Oprettelsen af bulgarske Skoler i Macedonien!

Dødsfald.

Johanne Larsen (født Franzen), født i Klæberg, Lands Bræstegjæld, Hedenmarken, Norge, den 2den Maj 1838, afgik ved Døden i Salt Lake City, Utah, den 27de Juni 1892.

Den Afdøde annammele Evangeliet den 6te December 1868 og emigrerede til Utah i 1871. Hun var en trofast Sidste-Dages Hellig og døde som saadan i Haab om en herlig Opstandelse.

Grace Christine, Tvillingdatter af Martin og Mary Nielsen, født i Levan, Juab County, Utah, den 1ste August 1891, døde samme steds den 10de Juli 1892.

Faderen virker for Nærværende som Missionær i Aarhus Konference. Under disse Omstændigheder, da Forældrene ikke kunne være hinanden til Trost og Opmuntring, føle de Sorgen desto mere. Vi fremsende til de følgende Forældre vor hjerteligste Sympati.

Anders Peter Larson, født i Härad, Sverige den 10de September 1833, afgik ved Døden den 23de Juli 1892.

Han annammele Evangeliet i 1889 og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Karen Hansen, født i Nykjøbing paa Sjælland, Danmark, den 29de September 1853, afgik ved Døden i Ogden, Utah, den 20de Maj 1892 efter et Års tiltagende Smærter og 4 Maaneders haarde Lidelser af Lungehygdom.

Hun var en ødel Kvinde, en god Hustru og Moder, og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Erindring om den 29de Maj 1892.

Mel.: „Tænk, naar engang den Taage er forsvunden.“

Ud over Jordens lod der Taffejange,
Ja, Bidnesbyrd og Bonner blev opsendt
Til Gud, som hørte os saa mange Gange,
Og vore Hjerter var til ham hen vendt.

Og ved Guds Aand vi alle var forenet,
I Syd og Nord, den ganske Verden om,
Thi Lys og Kundskab Gud os har forlenet,
— Alt, hvad vi ejer, jo fra Herren kom. —

En Aand, een Gud, vi havde kun for Øje,
Vi priste ham for al hans Gjerning stor,
For han sit Øre til sit Folk mon høje,
Og hørte dem, som bad i ydmygt Kor.

Naar Mørkets Fyrste vilde underkue
Guds Folk, de bad til Herren i sin Nød,
At fri dem fra den Fare, dem mon' true,
Og gjennem Herrens Tjen're Svaret lod.

Til Guds Profet, vor Fader aabenbared',
Sin Vilje om, hvad Verden stred imod;
Han Bonnen hørte, Herren den besvared',
Thi aldrig han sit Folk i Nød forlod.

Sit Folk vor Fader altid frem vil føre,
Et Tempel otter taarner sig mod Sky,
Hvor Herren vil ved Fædres Hjerter røre,
Saa de med deres Børn til Gud kan th.

O, Himlens Gud, som i det Høje troner,
Hav Tak for al din Maade mod dit Folk,
Og naar vor Klagesang og Lovsang toner,
Da hør os Fader — svar os ved din Tolk!

Thi du har Magt i Himlen og paa Jordens;
Dit Præstedomme staar med Myndighed.
Tak kjære Fader, at jeg din er vorden,
Skænk mig og alle dine Børn din Fred.

Laura Berberich.

Indhold.

Tale af Eldste James E. Talmage	321	Jordens Afkøs forandrende Stilling	332
Red. Anm.:		Blandinger	333
Kirkens Missionærer	328	Dødsfald	335
Uddrag af Korrespondance	329	Erindring om den 29de Maj 1892	336
Gjæstens Sammensætning	330		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trukket hos F. E. Bording (B. Peterzen).